

Predstavte si cirkus. Ale pozor! Nie taký, ktorý príde na lúku, rozprestrie šapito a udupe trávu. Mám na mysli celkom iný cirkus, neviditeľný! Nebojte sa, ne-skrýva sa pod čarovným plášťom kúzelníka, ani nemá veľkosť detskej topánky. Je skrátka starostlivo ukrytý pred zrakmi ľudí. Takmer nikto o ňom nevie, nikdy o ňom nepočul, ani počuť nebude. Je to totiž tajný cirkus. A predstavte si, že tento tajný cirkus sa zrazu objaví pod vašim domom v pivnici, u starej mamy v komore (samozrejme, pokiaľ by to bola naozaj obrovská komora) alebo u tetky Betky v kuchyni. Že ste o niečom takom ešte nepočuli? To nič, ani ja. Ale to len dovtedy, kým som ho nevidela na vlastné oči. A presne o tom vám chcem porozprávať.

Tento tajný cirkus, to vám je taká podivná vec. Cez deň sa všetci tvária, akoby nejestvoval, no len čo príde prvá noc v mesiaci, začnú sa zrazu diať hotové divy. Dutemple je jedným z dvoch najlepších tajných cirkusov na svete (o tom, ktorý je ten druhý, vám poviem neskôr) a zhodou okolností sa nachádza vo Francúzsku. A pretože je Dutemple najlepší, nie je len tak pre hocikoho. Navštevujú ho iba veľkí páni vo fraku, dámy vo farebných klobúkoch a sem-tam pustí princípál na predstavenie aj ktorési natešené dieťa z ulice.

A teraz to dôležité! Cirkus Dutemple je cez deň len obyčajný hotel. Vznikol už veľmi dávno v jednej malej parížskej uličke a presne na druhej strane cez rieku sa nachádza slávna Eiffelova veža. Ale kdeže sa hrabe Eifellovka na neprekonateľný, jedinečný, fantastický cirkus Dutemple! Keby bola menšia, možno by ju princípál z ľútosti zobral dovnútra, ale keďže je Eiffelovka obrovská, musí len ticho stáť, závi-dieť a občas svietiť. Ako sa tento malý parížsky hotel volá, vám prezradím nesmiem (sľúbila som to princípálovi), ale môžem vám povedať, že má iba tri poschodia, desať izieb, malú recepciu a celkom nový výťah, ktorý urobili pre lenivých turistov.

Náš hotel, nazvime ho pracovne trebárs Bonpin, má ale aj podzemie. Zamknuté – tajné útroby, do ktorých keby ste nakukli (ale to sa ešte nijakému inému turistovi okrem mňa nepodarilo), zbadali by ste nádherné pódium so zdobenými kulisami,

ktoré maľovala slávna japonská umelkyňa Cenk-Kjang, a pred ním hľadisko s červenými zamatovými sedačkami s čiernymi ružami, ktoré vyšivala princípálova babička Eleonóra. A práve tu, v miestnosti bez okien, kde v noci svietia iba veľké sviece z jedného starého francúzskeho zámku, sa raz do mesiaca odohráva predstavenie slávneho cirkusu Dutemple.

Ale posuňme sa nateraz z podzemia cirkusu o poschodie vyššie, kde práve rodinka turistov tlačila svoje kufre k recepcii hotela Bonpin. Tučný chlapec s tabletom, malé dievčatko s červenými vlasmi a jahodovou lízankou, unavený otec a vyčerpaná mamička. Rodinka privliekla kufre k drevenému pultu, z ktorého vykukla smiešna hlava recepcnej Hildy.

„Pomôžem vám nejako?“ spýtala sa Hilda, v bežnom živote recepcná, v tajnom cirkusantskom svete majsterka s ohnivými kruhmi.

„Máme tu nocovať... prepáčte, ješ... ach, pardón, ubytovať sa na tri dni,“ povedal z posledných síl otecko.

„Myslím, že máte za sebou dlhú cestu. Dáme vám teda izbu, v ktorej budete spať sladko ako v cukrovej vate,“ žmurkla Hilda na malé dievčatko, ktoré od prekvapenia prestalo lízať jahodovú lízanku. Mamička sťažka vzdychla. Ešte nikdy v hoteli nespala sladko a vôbec si nevie predstaviť, či je príjemné spať v cukrovej vate. Ale Hilda vie svoje a vôbec nebola prekvapená, keď jej rodinka pri odchode povedala, že sa jej v Paríži snívalo o samých cukrovinkách.

Hilda kráčala s rodinkou po schodoch na tretie poschodie, lebo výťah sa zase pokazil. Má robustné telo, husté zlaté vlasy, ktoré vyzerajú ako prales, veľké ružové líca a purpurové nariasené šaty. Oteckovi sa zdal jej zjav a oblečenie veľmi podivné a prekvapil by sa ešte viac, keby uvidel malého kuvika, ako nenápadne vykúka z Hildiných vlasov. Kuvika, najmenšiu európsku sovičku, si však všimlo dievčatko. Ale keďže to bolo múdre dievčatko, ani nemuklo.

Hilda s rodinkou už boli na druhom poschodí, keď z jednej izby vyšiel Oliver. V bežnom živote hotelový inštalatér, v tajnom cirkusantskom svete žonglér, ktorý dokáže vo vzduchu prehadzovať tridsaťtri hráškov a popritom stáť jednou nohou na špagáte pripevnenom stotridsaťtri centimetrov nad zemou. Oliver práve vyšiel

z izby číslo 7, kde sa vypálila žiarovka. Vo svojom veľkom kufríku však nemal iba skrutkovač, kladivo, vŕtačku a kliešte, ako to predpokladá cestou zmorený otecko (ktorý je mimochodom taktiež inštalatér), ale aj kosmáča, najmenšiu opičku na svete. Tú už nezbadala ani mamička, ani otecko, ani dievčatko. Bračeka sme z možností vynechali, ten sa hral na tablete už od francúzskych hraníc.

Oliver je malý páňko s veľkým bruchom, modro-bielym pásikavým tričkom, modro-bielymi pásikavými nohavicami a modro-bielymi pásikavými ponožkami. Keď je vonku zima, nosí i modro-bielu pásikavú bundu, čiapku, rukavice a tak ďalej, veď si viete predstaviť... Pochádza odkiaľsi od mora, a tak si svoj rodný kraj pripomína aspoň oblečením, keďže s vodou sa ešte žonglovať nenaučil. Oliver je veľmi silný a dobrácky a Hildu má rád omnoho viac ako kolegyňu z bežného i tajného cirkusantského života. Aj ona jeho. Problémom však je, že Hildina sovička a Oliverova opička sa už dlhé roky neznášajú a ani jednému z nich sa tento problém ešte nepodarilo vyriešiť. Ale o tom potom.

Hilda prešla okolo Olivera a pošepla mu: „Zase nejde výťah. Má to na svedomí tvoj kosmáč? Nevešal sa len tak náhodou na elektrické šnúry?“

Oliver pokrútil hlavou a povedal: „Tentoraz nie. Je za tým Edo Veľký. Skúšal zdvihnúť výťah na pravom prostredníku.“ Hilda vzdychla a pokračovala s rodinkou na vrchné poschodie.

Ach, Edo Veľký, to vám je teda prípad. V cirkuse Dutemple má nezameniteľné miesto. Je to najväčší a najsilnejší človek, akého ste kedy videli. Skriňu zdvihne na malíčku, auto na palci a ukazováku a nákladiak ľavou rukou (občas aj pravou, ale to len v lete). Edo Veľký je supersilák, ale kde mu príroda nadelila, tam mu aj odobrala. Edo Veľkého rozplače každá maličkosť. Preto väčšinu svojho času nacvičuje tajné cirkusantské kúsky a hotelu pomáha iba vtedy, keď treba vymeniť starú vaňu, otočiť posteľ alebo posunúť stenu.

Rodinka na výlete v Paríži sa už dostala na posledné, tretie poschodie. Otecko si utieral pot z čela a mamička sa snažila prekonať posledný schod s kufrom s pokazeným kolieskom. Na vrchnom poschodí boli dve hotelové izby rodinného typu. Manželia s deťmi tak majú pre seba celé podkrovie, hojdaciu sieť a malú trampolínu. S týmito vymoženosťami ich Hilda po chvíli oboznámila a oteckovi to prišlo veľmi zvláštne, pretože ešte nepočul o hoteli s trampolínou v izbe. Nič to, mamička ju aj tak využila ako skladisko kufrov, keďže jej malému synovi stačí nabíjačka na tablet a dcérku skákanie nezaujíma.

Na treťom poschodí sa však okrem hostovských izieb nachádzala i hlavná kancelária riaditeľa hotela. Antoan Lapatit, vysoký chudý pán s múdrymi očami a dlhými rukami, v bežnom živote majiteľ hotela Bonpin, v tajnom cirkusantskom svete hlavný princípál Dutemple. Choreograf, režisér, psychológ, priateľ a kúzelník s najprepracovanejšími trikmi, ktoré sa ešte nikdy nikomu nepodarilo rozlúsknuť. Ani jeden.

Antoan vyšiel zo svojej kancelárie, hosťom podal ruku, malé dievčatko pohladil po hlave a Hildinej sovičke dal nenápadne do zobáčika kúsoček zázvorového bonbónu. Hilda zastala pred izbou číslo 10, z vrečka veľkej purpurovej sukne vytiahla zlatý kľúč a otvorila. Manželia od radosti zhíkli. Takú veľkú izbu si nepredstavovali

ani v najtajnejších snoch. Baldachýn, obrovské biele okná, obrazy starého Paríža a zdobená rohová vaňa... Na chvíľu sa cítili ako na svadobnej ceste. Aj dievčatku sa izba pozdávala a ihneď si šlo vyskúšať hojdaciu sieť. Ale ešte predtým, než sa tak stalo, vyšla z kúpeľne drobunká osoba, upratovačka Ela.

Ela na chvíľu vyrazila dych všetkým zúčastneným – okrem Hildy, ktorá ju už roky poznala. Šte aj malý brat na okamih odtrhol oči od monitora. Ale ozaj iba na sekundu. Ela bola zosobnením princeznej v reálnom svete, a preto sa pri jej vzhľade na malú chvíľu pristavíme. Keď sa tak nad tým mamička zamyslela, ani nevedela povedať, čo je na Ele najkrajšie. Žeby jej veľké zelené oči, dlhé vlasy, ktoré vejú vo vetre, aj keď žiadny vietor v izbe nefúkal, alebo pery ako jahôdka? Nuž, ťažko povedať, ale aj Elina chôdza je rovnako pôvabná. Ela totiž nechodí, ona sa vznáša.

„Je neuveriteľné, ako môže byť taká kráska iba obyčajnou upratovačkou,“ povedala mamička oteckovi, keď sa zatvorili dvere. Otecko nemo mykol plecami a zvalil sa na obrovskú posteľ. O dve a pol sekundy tuho zaspal.

Mamička sa už nikdy potom nedozvedela, že Ela je upratovačkou len v bežnom živote, no v tajnom cirkusantskom svete jej tanečnému umeniu vzdávali hold už tisíce divákov. Baletka Ela vie urobiť vo vzduchu naraz desať otočiek a pristáť po nich na špičke svojej malej nôžky, akoby sa nechumelilo.

Možno aj vám napadla otázka, prečo namiesto cirkusu nie je skutočnou baletkou v skutočnom veľkom divadle? Ak by ste celkom náhodou, úplne nepravdepodobnou zhodou okolností, niekedy baletku Elu stretli, nikdy sa jej to, prosím vás, nespýtajte. Trvalo jej až príliš dlho, kým sa zmierila s tým, že je na baletku príliš nízka. A aj keď všetci riaditelia divadiel budú navždy vedieť, že ona je najlepšou primabalerínou na svete, nemohli si dovoliť obsadiť tanečnicu, ktorá má sotva sto-dvadsať centimetrov.

